

Ressò

març 19

Per fer les coses bé, primer cal amor i després la tècnica

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Actes moralment escandalosos i judicialment punibles

Ja fa anys que periòdicament apareixen notícies sobre actuacions injustificables de determinats sacerdots i religiosos que haurien comès actes de pederàstia o altres tipus d'abusos a menors. Així mateix, en diversos casos, especialment els de fa més de vint anys, aquests actes han estat silenciats en l'interior de la comunitat religiosa o diocesana enviant el religiós o el capellà a altres indrets, per estalviar-se –massa còmodament i irresponsablement– escàndols i problemes. Volem afirmar que són actes injustificables, delictes execrables, i que afecten la credibilitat d'una institució que vol ser font de sentit, de moral, de justícia i d'esperança.

Reconeixem que dins de l'Església s'ha comès un pecat que clama al cel: *“Però al qui fa caure en pecat un d'aquests petits que creuen en mi, més li valdria que li pengessin al coll una mola de molí i l'enfonsessin al mig del mar”* (Mateu 18,6), que cal perseguir i penalitzar amb el rigor proporcional a la seva gravetat.

L'Església no només té l'obligació de demanar perdó, posar remei i adoptar un criteri universal en l'abordatge dels casos que hi pugui haver –cosa que farà l'assemblea extraordinària de presidents de Conferències Episcopals que se celebra aquest mes a Roma–. També ha de reparar els danys causats i exposar el seu propi relat dels fets. I fins ara això no s'ha fet en el grau necessari. Durant massa anys l'Església ha actuat amb retard i manca de coratge, però ara té instruccions i protocols que aplica, responsabilitats que depura i reparacions que assumeix.

Dit això cal, però, examinar i delimitar la gravetat real dels diversos casos tenint en compte –com s'ha de fer sempre, dintre i fora de l'Església– la presumpció d'innocència, perquè sota l'heterogènia qualificació d'abusos es troben des de conductes inadequades, o simples interpretacions errònies de situacions equívokes, fins a veritables actes moralment escandalosos i judicialment punibles. Una bona part de les denúncies es refereixen a casos que es remunten als anys cinquanta i seixanta del segle passat, de

manera que el presumpte autor és mort o és un ancià molt retirat del món. Tampoc queden les persones, bisbes o altres responsables eclesials, que podien conèixer i havien de jutjar el cas. Aclarir les coses en aquestes circumstàncies és difícil. En altres casos, en canvi, hi ha una culpabilitat clara i fins i tot la persona ha estat jutjada i condemnada.

El fet que l'escrutini es basi en l'acumulació de casos al llarg d'un prolongat període de temps, de mig segle o més, resulta especialment devastador per la magnitud del seu impacte, i enllà de suscitar un veritable clamor de justícia, també pot ser aprofitat com a pretext per a una causa general contra l'Església, com passa en un cert nombre de mitjans de comunicació. No es diu que aquest o aquell capellà és responsable, sinó que se'n fa l'Església en el seu conjunt. Certament, un nombre de casos d'aquest tipus es revelen cada any en famílies, associacions esportives o escoles, i no per això s'obre una causa general contra elles. Aquesta crítica resulta justa i enriquidora quan reclama a l'Església l'exemplaritat que seria d'esperar d'una institució que aspira i exhorta a un grau superior de responsabilitat i virtut. Dissortadament, massa sovint s'hi barregen exageracions i mitges veritats, prejudicis i rancúnies, que contribueixen a la confusió de tots plegats, més que no pas a una solució real del problema.

Finalment, i independentment que tots els casos han de ser aclarits i perseguits per la justícia ordinària, també convé recordar que el perdó forma part de l'essència del cristianisme. El cristianisme no és puritanisme, sinó invitació a una vida més justa i plena, i per això sempre és possible tornar a començar, fins i tot els autors dels pitjors fets, amb reparació als agreujats o perjudicats, i voluntat sincera i eficaç d'esmena.

Per Catalunya Religió

Albert Batlle, Josep Maria Carbonell, Míriam Díez, Eugeni Gay, David Jou, Jordi López Camps, Margarita Mauri, Josep Miró i Ardèvol, Montserrat Serrallonga, Francesc Torralba - La Vanguardia

El perdó de Déu

La consciència de ser pecadors, i de ser pecadors en concret, porta de manera natural a demanar el perdó de Déu. Una petició de perdó que inclou, evidentment, la voluntat de conversió, és a dir, la voluntat de no repetir aquelles maneres d'actuar que coneixem com a contràries al projecte de Déu sigui per acció o sigui per omissió. I, quan s'escau, inclou també la voluntat de reparar el mal fet o el bé no fet. Déu sempre té el perdó a punt, és a dir, sempre vol acostar-nos a ell i cobrir l'espai que ens en separa. Cal, això sí, que reconeguem que aquest espai hi és, i que tinguem

ganes de viure cada cop més a prop seu i més a prop del seu projecte, el projecte que tenim reflectit en Jesús. Aquesta petició de perdó es realitza, com a moment més determinant, en el fons del cor. És dins el propi cor que cadascú pot posar-se sincerament davant Déu i reconèixer tot el que ens falla, i demanar-ne perdó, i demanar força per créixer en la fidelitat a l'Evangelí, i sentir-se reconfortat per la tendresa de Déu que, ella, mai no falla.

Demanar i rebre el perdó de Déu, però, va més enllà del que es cou dins el cor de cadascú. La primera carta de sant Pere (4,8) diu una frase la mar de significativa. Diu que "l'amor cobreix una multitud de pecats". És a dir, que allò en què fallem queda tapat, queda perdonat, si vivim amb ganes de seguir el camí de l'amor, el camí de Jesucrist. Si un manté l'objectiu de la fidelitat evangèlica i el treballa seriosament, els pecats concrets deixen de tenir importància. Vaig sentir una vegada que algú deia que el "perdó catòlic" s'oposava a l'"ètica republicana", perquè el perdó catòlic consistia a reconèixer els pecats i considerar-se

perdonat i ja està, mentre que l'ètica republicana comportava, davant una actuació equivocada, reconèixer-la i canviar-la. Doncs no, no és així. El perdó catòlic consisteix a reconèixer el pecat i comprometre's a caminar pel camí de l'amor, sabent que així rebem el perdó de Déu. Hi ha encara un altre espai on es fa visible el perdó de Déu, i és qualsevol àmbit de trobada comunitària, de trobada eclesial. La comunitat, l'Església, és el lloc de la presència explícita de Déu, amb tot el que ell té per donar-nos. Per tant, qualsevol trobada comunitària, i més especialment la trobada comunitària per excel·lència, que és l'eucaristia del diumenge, és un lloc on podem dir que Déu ens perdona.

I quan parlo de l'eucaristia, no em refereixo a aquell acte introductor en què se'ns convida a reconèixer-nos pecadors. No, el perdó de Déu el rebem per la participació en allò que en l'eucaristia és central: rebre el cos i la sang de Crist, que per aquest aliment s'uneix a nosaltres i, com no pot ser d'altra manera, ens dona el seu perdó. I finalment hi ha, és clar, el ritu específic per demanar i rebre el perdó de Déu: el sagrament de la penitència o de la reconciliació. Un sagrament molt sacsejat i amb molta pols a sobre. La setmana que ve, tancant ja aquesta sèrie, valorarem el futur que aquest sagrament pot tenir.

Per Josep Lligadas

"Quina és la nostra lluita?"

Quin ha de ser el centre i l'eix de la nostra vida de creients?
la bondat,
la generositat,
l'amistat,
l'amor fratern.
Tot el que no sigui això és sortir-se del cristianisme.
Quina és la traducció pràctica de tot això?
La lluita per a la igualtat i el dret de tots.
Quina és la nostra lluita?

*Per Josep Lluell, a Les homilies a Sant Felip Neri
Diumenge VII de durant l'any. Cicle C*

Celebració patrons Vida Creixent

A Vida Creixent aquest curs estem reflexionant el temari del P. Jesús Renau TESTIMONIS DE JESUCRIST EN EL SEGLE XX. La situació dels que formem part de la gent gran, no és la mateixa en tots els qui hi pertanyen. Poden ser, i són certament, molt diverses. Però en tots ells no els pot fallar la consciència que són membres vius, vàlids, importants. Que tenen diverses tasques a fer. Que són ciutadans i, si són creients, membres de la comunitat i deixebles de Jesús. Si ens creiem que un món millor és possible, posem-hi tot el nostre interès per fer-ho, des de la quotidianitat, en el dia a dia, en l'entorn en què ens movem.

Com a membres del Moviment de Vida Creixent ara pot ser un bon moment de reflexionar sobre els

nostres lligams. La necessitat que tots tenim de sentir-nos vinculats per aprendre a ser lliures i per aprendre a saber assumir les pròpies responsabilitats i valors. Perquè encara avui, siguem on siguem, ens trobem com ens trobem, i encara que ens sentim sols, és important viure els lligams de relació. Tothom s'hauria de poder sentir vinculat a una comunitat, és a dir, un lloc on saps que parles i ets escoltat, un lloc en què estàs disposat a acollir l'experiència de vida dels altres. T'has de sentir respectat, més encara, estimat, i alhora saps que tu pots estimar. Però això que podem dir des d'una perspectiva humana, també ho hem de poder dir des de la fe. Tota comunitat creient és com una família. Els grups de Vida Creixent són petites

comunitats fraternals d'amistat, d'espiritualitat i d'apostolat. El lloc on s'aprèn. El lloc on descobreixes els qui veritablement t'ensenyen amb el seu exemple i amb les seves actituds. El lloc on els teus referents es van aprofundint i pots arribar a admirar el seu coratge i la seva coherència; i també a conèixer el dolor i la incertesa, la por i la ràbia. I on millor pots posar en pràctica el consol i la misericòrdia. Tot això forma part de la família humana, i tot això també forma part de la comunitat a on amb Jesús, seguint l'evangeli, creixem, ens fem forts, augmentem la fe i sabem que Déu ens estima. Celebrem avui la presentació del Senyor al temple de Jerusalem i també la festa dels nostres patrons Simeó i Anna que son per a nosaltres un mirall de fe,

d'esperança i també de servei a la seva comunitat, dues persones grans encara actives. Tots dos laics i representatius de dos estaments ben diferents de la seva societat. No havien perdut ni la fe ni l'esperança, estaven atents esperant l'arribada del Senyor. Tots dos guiats per l'Esperit Sant son els testimonis de la presentació. Com sempre Déu es revela als homes i dones que l'estimen, donant preferència als justos i als humils.

En la processó de les candeles, tots en portem una d'encesca, que representa a Jesucrist que és la llum del món. Llum veritable que ha vingut a il·luminar el seu poble i a tota la humanitat. Que aquesta llum ens faci veure i viure l'amor de Jesús, de la seva mare Maria i el seu espòs Josep.

Carta dominical, “Sols en la vellesa”

Fa uns dies vaig assabentar-me d'una dada que em va colpir veritablement: més de tres-cents mil ancians catalans viuen sols, segons dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya. Estar sol no sempre és un problema. Sentir-se sol sí, ja que podem estar en companyia i, malgrat tot, tenir sensació de buidor, una experiència de falta *d'alguna cosa*. L'ésser humà és sociable per naturalesa i necessita els altres per viure. Quan una persona se sent sola, se sent també exclosa.

Les persones grans necessiten el contacte amb altres persones; i, al capvespre de la seva vida, moltes senten, especialment, la manca de presències que les reconfortin i que omplin una mica la buidor que senten. Les pèrdues i les absències els han anat minant la vida.

La vellesa és un moment de fragilitat de la persona en què, de vegades, la marca de la solitud queda dibuixada en el rostre. Quan una persona gran no troba ningú que se n'ocupi ni amb qui parlar, pensa que ja

no importa a ningú. La solitud té un impacte emocional que provoca nerviosisme, angoixa, tristesa, mal humor i sensació de marginació social.

El procés de fer-se gran pot arribar a ser dur, perquè es van perdent familiars i amics i també es van perdent facultats i habilitats. La vellesa ens arriba a tothom, i normalment es rep amb més tristesa que alegria. Sovint l'entorn la percep com una nosa més que com un valor. Al llibre dels Salmes llegim: «No em rebutgis al temps de la vellesa; ara que decau el meu vigor, no m'abandonis» (*Salm 71,9*).

Actualment, l'estructura familiar ha canviat i gairebé no hi ha espai per a les persones grans, però, tot i que sovint les arraconem i les menystenim, tenen un paper molt important, de gran valor. Sense elles, es perd la saviesa de la vida i la gran riquesa de les relacions intergeneracionals, en què joves i grans aprenen els uns dels altres. Cal que els nostres germans més grans ocupin el lloc que els pertoca i no quedin desplaçats. «Aquesta civilització continuarà endavant si sap respectar la saviesa, la saviesa de la gent gran». (*Amoris Laetitia*, 192)

Vivim en una societat amb canvis constants, on es promou l'individualisme i l'autosuficiència, on cadascú *va a la seva*, on no tenim temps per als altres, però, en canvi, podem passar hores i hores hipnotitzats davant d'una pantalla, amb l'únic objectiu de passar l'estona. Cal que tots siguem sensibles i estiguem atents a les persones de la nostra comunitat, al que els passa, per poder-les acompanyar quan ho necessitin. Cal que cuidem la gent gran perquè són testimonis valuosos que enriqueixen la nostra vida. Qui té un amic té un tresor (cf. *Sir 6,14*), diuen. Qui té un avi o un amic gran té una fortuna, dic jo. Sens dubte, tenir un avi a prop és un regal, un privilegi, però gairebé també una necessitat. Així ho expressava el papa Francesc en el darrer Sínode, tot recordant una dita argentina: «Si a casa teva no hi ha cap ancià, compra'n un i cuida'l.»

Benvolguts germans, tinguem present la gent gran: acollim-la, escoltem-la i estimem-la. Regalem-los una mica del nostre temps!

† Cardenal Joan Josep Omella
Arquebisbe de Barcelona

Aturar-se. Cicle C. 40 voltes al desert

Els objectius per a la celebració de l'Olímpic Festival de la Pasqua, els iniciem aquest diumenge primer de Quaresma: 40 voltes pel desert. La Quaresma aparegué en el calendari de les celebracions cristianes com la preparació dels catecúmens que serien batejats la nit de la vetlla pasqual, després de passar els escritinins de la formació catequètica rebuda.

(Com es pot veure, quelcom més seriós que les celebracions baptismals d'avui dia, tenint en compte sempre honroses excepcions)

La quaresma és una invitació a l'atenció per retrobar-nos nosaltres mateixos, i contemplar què ens fa nosa i què ens manca.

Les temptacions de Jesús són com un jeroglífic egipci que cal saber què ens vol expressar sense caure en el ridícul.

¿Quantes vegades la nostra empena baptismal és temptada a escapar-nos, a fugir davant l'esforç?

En lloc de "treballar", seria més fàcil que "les pedres es tornessin pa".

O bé voler passar per la drecera del poder tirà en lloc del diàleg i de la comprensió. O bé la manipulació de la fe per a finalitats d'un mateix: tira't daltabaix del vici, de la vida fàcil; ja vindran els angelets.

Contra Jesús no hi ha res a fer. El diable s'allunyà per un temps. Però va tornar a temptar Pere i Judes, el primer i el darrer dels dotze, és a dir, tot el Nou Poble de Déu.

Vigilem. No s'hi val a badar!

Mn. Pere -diaca

"El dolor no es pot comprendre sense la joia". Paraules de Marius Serra, en una entrevista.

L'escriptor Màrius Serra va publicar al 2008 un llibre titulat *Quiets*. Uns vuit anys abans havia nascut el seu segon fill, el Lull (Lluís) amb una greu encelopatia. El que se sol anomenar paràlisi cerebral. El llibre està disponible a Empúries Narrativa i recentment l'Editorial Anagrama l'ha publicat.

A l'any següent, veient que el llibre havia circulat ràpidament i s'havia traduït a diversos idiomes, es va fer una lectura pública il·lustrada i musicada en el marc del concert benèfic *Mou-te pels Quiets*, a la sala gran de l'Auditori. Molts van assenyalar de seguida la força i les possibilitats dramàtiques del text.

Poques setmanes després el Lull moria, però les lectures de fragments de *Quiets*, van continuar fins que es va fer necessària una versió teatral per, en paraules de Marius al programa de mà, "visibilitzar aquets essers sovint invisibles, a els quiets, que et permeten descobrir qui ets".

I ***Qui ets?***, es titula el muntatge teatral estrenat aquest mes de febrer a l'Espai Lliure. La direcció ha estat de Joan Arqué i la interpretació de Judit Farrés, Roger Julià i Oscar Muñoz. Amb música en directe de Judit i Roger.

El llibre i el muntatge teatral s'estructuren en retalls-records cadascun d'ells sota una paraula. En el llibre, per exemple: *Desemperesir*. *Ciència*. *Fe*. *Senyals*. *Missatges*. *Fragilitat* ... Alguns fan mal, altres transmeten una gran tendresa, altres plens d'una ironia crítica resulten divertits; sempre amb un àgil dinamisme i una humanitat que atrapa i et deixa amb el somriure als llavis mentre creix un nus a la gola.

L'obra ja no està en els escenaris, van ser només cinc o sis dies, però queda el llibre que val la pena de principi a fi. I, potser, es reprengui l'acció teatral en algun moment. Estigueu atents.

Maria Jesús Ramos

Agenda 2019

Març

Dijous 7: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VII – ANTONI GAUDÍ I CORNET

Abril

Dijous 4: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VIII – ROSA DEULOFEU I GONZÀLEZ

Maig

Dijous 2: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema IX – LLUÍS ESPINAL S.I.

Dimecres 8 i dijous 9, XXXIII

Trobada interdiocesana de Vida Creixent al bisbat de Sant Feliu, a la basílica de Montserrat. Dia 8 les diòcesis de Sant Feliu, Solsona i alguna més a definir. Dia 9, Barcelona, Terrassa i la resta de diòcesis de Catalunya i Les Illes Balears.

A l'arquebisbat de Barcelona a partir de 8 d'abril podran fer-se les reserves per a la trobada, a secretaria de 5 a 7 de la tarda, de dilluns a dijous.

Juny

Dijous 6: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema X – CRISTINA KAUFMANN

Com a complement de lectura, recomenem els llibres del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé.

Aquests son un recull de "reflexions", dels Evangelis de Sant Mateu, any litúrgic A, de Sant Marc, any litúrgic B, i de Sant Lluç, any litúrgic C. El seu preu és de 10 euros cadascún i els trobareu a Secretaria i a les Llibreries Claret.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a dijous en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer Valencia 218, 1er,2a, esq.- Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN